

Mishnah Bekhorot, chapter 9

משנה בכורות פרק ט

(1) [The obligation of] tithes of cattle applies [both] in the land of Israel and outside the land of Israel, [both] in the time when the Temple exists, and when it does not exist [however, the Rabbis instituted that one does not separate tithes of cattle when no altar exists upon which to offer it]. [It applies] to non-sacred animals but not to consecrated animals. It applies to cattle and sheep — but tithes may not be taken from one for the other, and [applies] to lambs and to goats — and tithes may be taken from one for the other; it applies to new [animals, born in Elul of this year] and old [animals, born in the past year] — but tithes may not be taken from one for the other. It might logically be argued [as a *kal ve-homer*, that tithes may not be taken from lambs for goats, or vice versa]: Since new [animals] and old [animals], which are not of different species, may not be given as tithes for one another, then should it not be the law that sheep and goats, which are of different species, may not be given as tithes for each other? Scripture, however, states; “or of the flock” (Leviticus 27:32), implying that all [kinds of] flock are [regarded as] one [for the purpose of tithing].

א מעשר בהמה נוהג בארץ ובהוצה לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחלין אכל לא במקדשין. ונוהג בבקר ובצאן, ואינן מתעשרין מזה על זה. בכבשים ובעזים, ומתעשרין מזה על זה. בחדש ובישן, ואינן מתעשרין מזה על זה. שהיה בדין, מה אם החדש והישן שאינן כלאים זה בזה, אין מתעשרין מזה על זה. הכבשים והעזים שהם כלאים זה בזה, אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה, תלמוד לומר (ויקרא כז), וצאן, משמע כל צאן, אָחַד: ב מעשר בהמה מצטרף כמלא

(2) Animals are combined, [to make up the minimum of ten required] for the tithes רבנו עובדיה מברטנורא

א מעשר בהמה. כל אשר יעבור תחת השבט העשירי יהיה קודש. ומקריבים חלבו ודמו. ושאר הבשר נאכל לבעלים טהורים בירושלים כדין שלמים. ואם בעל מום הוא, אוכלים אותו בטומאה בכל מקום: בפני הבית ושללא בפני הבית. והאידינא אמור רבנן דלא ליפרשו מעשר בהמה, משום תקלה, דאין לנו בית להקריבה, וצריך לשהויי עד שתפול בה מום, ואתי בה לידי תקלה דגיזה ועבודה, או שמא ישחטנה בלא מום: אבל לא במוקדשין. כגון קדשים קלים דאיכא למאן דאמר ממון בעלים נינהו סלקא דעתך אמינא ליעשר, קמשמע לן והיה קודש אמר רחמנא. ולא שכבר קדוש: בכבשים ועזים. כלומר ונוהג בכבשים ובעזים: ומתעשרין מזה על זה. מדרבי רחמנא וצאן, דמשמע כל צאן מין אחד חשיב ליה לענין מעשר: בחדש. שנוולדו לאחר ראש חודש אלול שהוא ראש השנה למעשר בהמה: ובישן. שנוולדו קודם אלול: ואין מתעשרין מזה על זה. מן החדש על הישן ומן הישן על החדש. דכתיב עשר תעשר, בשתי מעשרות הכתוב מדבר, אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן, מה מעשר דגן מחדש על הישן לא, דהא כתיב (דברים יד) שנה שנה, דמשמע ולא משנה זו על שנה אחרת, אף מעשר בהמה מחדש על הישן לא: ב כמלא רגל בהמה רועה. כמו

of animals if they are within the distance that cattle wander, during pasture [while still under the control of the shepherd]. And what is the distance that cattle wander during pasture? Sixteen *mil* [1 *mil* = 2,000 cubits, i.e., a total of 32,000 cubits]. If there was [a distance] of thirty-two *mil*

רָגַל בְּהֵמָה רוּעָה. וְכַמָּה הִיא רָגַל בְּהֵמָה רוּעָה, שֶׁשָּׁה עֶשֶׂר מִיָּל. הִיָּה בֵּין אֵלוֹ לְאֵלוֹ שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם מִיָּל, אֵינָן מִצְטָרְפִין. הִיָּה לוֹ בְּאֻמְצָע, מִבְּיַא וּמִעֶשְׂרֹן בְּאֻמְצָע. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, הִירְדָן מְפָסֵיק לְמַעַשֵׂר בְּהֵמָה: גַּלְקוּחַ אוֹ שְׁנֵיתָן לוֹ מִתְנָה, פְּטוּר מִמַּעַשֵׂר בְּהֵמָה. הָאֲחִים הַשְּׁתַּפִּין שְׁחִבִּין בְּקַלְבוֹן,

between these [one group of five animals] and these [another group of five animals], they do not join together [to equal the minimum of ten]. If a person had [a single animal] in the middle [of the distance of thirty-two *mil*], [it is as if] he brings [the distant animals] and takes tithes from them in the middle [i.e., the center animal combines the herds on either side]. Rabbi Meir says: The Jordan [River] constitutes a separation regarding the tithing of animals [in groups of less than ten on the two sides of the river].

(3) [Animals] purchased or given to a person as a gift are exempt from the tithes of animals [it must be born to the owner]. Brothers who [inherited, and] are partners, if they [i.e., each of them] are obligated [to pay] *kolbon* [a surcharge added when people gave the half shekel to the Temple; in order to compensate for any loss to the Temple when exchanging the *shekel* for other currency], they

רבנו עובדיה מברטנורא

שיכולות להשתמר ברועה אחד כשהבהמות רועות מתרחקות זו מזו. והיינו ששה עשר מיל, דבהכי שלטא עינא דרועה. ואם יש לו חמש בהמות בכפר זה וחמש בכפר אחר רחוק זה מזה ששה עשר מיל, מביאן לתוך דיר אחד ומעשרן. ואם רחוקות יותר, פטורות. דאמר קרא (ירמיה לג) תעבורנה הצאן על ידי מונה, משמע אם יכולות להמנות ברועה אחד מקרי צאן ותעבורנה תחת השבט להתעשר, ואי לא לא: **שלושים ושנים מיל אינן מצטרפין**. משום דבעי למתני בסמוך שאם היה לו עדר באמצע, אותן האמצעיות מצרפות את הצדדים, להכי תני שאם הצדדים רחוקות זו מזו שלשים ושנים מיל אין האמצעי מצרפן: **מביא ומעשרן באמצע**. לאו [מביא] באמצע ממש קאמר: **הירדן מפסיק**. שאם היו לו חמש בהמות מכאן וחמש בהמות מכאן וירדן באמצע, אין מצטרפין ופטורות. ואין הלכה כר' מאיר: **ג הלקוח או שניתן לו מתנה פטור ממעשר בהמה**. בגמרא ילפינן ליה מדכתיב (שמות כב) בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך לצאנך, מה בניך אינן בלקוח ומתנה דלא שייך בהו לקיחה ומתנה אלא אצלו נולדו, אף צאנך ובקרך אינן בלקוח ומתנה. ואע"ג דהאי קרא בבכור הוא דכתיב ואנן ילפינן מעשר מינייה, היינו משום דכתיב כן תעשה לשורך, ועשייה דהאי לא מצית מוקמא בבכור דהא מרחם קדיש ולא בעי עשייה שיקדישנו האיש, אם אינו ענין לבכור תנהו ענין למעשר בהמה: **האחים השותפין**. האחים שחלקו בירושת אביהן ואחר כך נשתתפו: **כשהיבין בקלבו**. כשמביאין שקליהן מביאין שני חצאי שקלים ונותנים שני קלבות. והקלבו הוא לשון הכרע שחייבין

are exempt from the tithes of animals [regarding those animals born to their joint herd, because the obligation of tithing, is only when there is a single owner and since each must pay *kolbon* we may deduce that they are individuals who have a partnership

rather than one unit]; in a case, however, in which they [the partners] are obligated to give tithes of animals [where they both inherited and have not yet divided the property, since they are considered one unit], they are exempt from the *kolbon* [payment]. [As an example] if they [these brothers] acquired from the possessions of the house [i.e., the estate of their father, and did not make a division between them] — they are liable [tithes]; and if not — they are exempt [from tithes]. If they [the brothers] divided [the property of the estate], and formed a partnership once again, they are liable the *kolbon* [payment], and they are exempt from the tithes of animals.

(4) All [animals] enter the shed to be tithed, except for the *kil'ayim* [i.e., born of a prohibited crossbreed], a diseased animal, the one born by Caesarean section,

רבנו עובדיה מברטנורא

להכריע שקליהן. ואם נתנו בין שניהם שקל שלם נותנים שני קלבונות, שהיה להם לשקול לחצאין; ופטורים ממעשר בהמה. מכל הנולדים להם כל ימי השתפות. שהשתפות פטר ממעשר בהמה, דכתיב אשר יהיה לך, ולא של שתפות. ואע"ג דהאי קרא בבכור הוא דכתיב, אם אינו ענין לבכור דהא שמעינן דאיתיה בשתפות דכתיב (דברים יב) ובכורות בקרבם וצאנכם תנהו ענין למעשר בהמה; וכשחייבין במעשר בהמה. כגון אם לא חלקו מעולם, שתפוסת הבית קיימת, דהיינו שירושת אביהן עומדת, חייבין במעשר בהמה לעשר הנולדים להם כל ימי שתפותם. דהכי אמרינן בברייתא, יכול אפילו קנו בתפוסת הבית, תלמוד לומר יהיה, דמשמע מכל מקום: פטורים מן הקלבון. לגמרי. ששוקלין בין שניהם שקל שלם. שממון אביהם בחזקתו עומד, והאב ששוקל על בניו או על אחד מבני עירו ופטר בשלו, פטור מן הקלבון. דתנן בשקלים, השוקל בשביל העני או בשביל שכנו או בשביל בן עירו פטור מן הקלבון. ובניו נמי אין מצות שקליהם עליו והוה ליה כשכנו ובן עירו: קנו בתפוסת הבית חייבין. במעשר בהמה. כדאמרינן תלמוד לומר יהיה דמשמע מכל מקום שיהיה. ובפירושי רבותי מצאתי, דהאי קנו לא שלקחו במעות, אלא שנפלו להם בהמות מירושת אביהם: חלקו וחזרו ונשתתפו. הוה כשותפים דעלמא: ופטורים ממעשר בהמה. וחייבין בקלבון: ד הכל נכנס לדיר להתעשר. הכל, לאתווי רובע, ונרבע, ומוקצה שהפרישוהו להקריבו לעבודה זרה, ונעבד שעבדו הבהמה עצמה, ואתנן זונה ומחיר כלב, וטומטום ואנדרוגינוס, שכל אלו אע"פ שהם פסולים לקרבן נכנסין לדיר להתעשר, דכיון דלא הקפידה תורה בבעל מום לגבי מעשר כדכתיב (ויקרא כז) לא יבקר בין טוב לרע, לא הקפידה נמי בכל הנך פסולין: חוץ מן הכלאים והטריפה ויוצא דופן. כו. דתנו

one too young [i.e., within seven days after birth], and an orphan [since Scripture states; "it shall be seven days under its mother" (Leviticus 22:27), it is required to have a mother]. Which is "an orphan?" An [animal] whose mother died or was slaughtered

[during birth]. Rabbi Yehoshua says: Even if its mother was slaughtered, but the hide [of the mother] is still intact, [in which case they may use the hide of the mother to wrap around the newborn, in order to keep it warm, therefore,] this one [the newborn] is not [regarded as] an orphan. (5) There are three threshing floors [i.e., seasons] for the tithing of animals: At the half [month] of [i.e., preceding] Pesah, at the half [month] of [i.e., preceding] Atzeret [Shavout], and at the half [month] of [i.e., preceding] the Festival [Sukkot]; the opinion of Rabbi Akiva. Ben Azzai says: At the twenty-ninth of [the month of] Adar, at the first

רבנו עובדיה מברטנורא

רבנן, שור או כשב (שם כב) פרט לכלאים, דהיינו הבא מתיש ורחל. או עז, פרט לנדמה שבא מאיל ורחל ודומה לעז, כי יולד, פרט ליוצא דופן. והיה שבעת ימים, פרט למחוסר זמן. תחת אמו, פרט ליתום שמתה אמו בשילדתו. דכל הני, פסולים לקדשים. ומעשר בהמה יליף מקדשים בגזירה שוה, נאמר כאן (שם כז) תחת השבט, ונאמר להלן תחת אמו. מה להלן פרט לכל השמות הללו, אף כאן פרט לכל השמות הללו. וטריפה נמי אינה נכנסת לדיר להתעשר דכתיב (ויקרא כז) כל אשר יעבור, פרט לטריפה שאינה עוברת כגון שנחטבו רגליה מן הארכובה ולמעלה שהיא אחת מן הטרפיות, והוא מזהדין לכל שאר מיני טרפיות: **והשלח קיים**. העור קיים. תרגום והפשיט, וישלח: **אין זה יתום**. לפי שיש מקומות שכשהבהמה מתה מחמת לידה מפשיטין אותה ומלבישים בעורה את החיה (את הולד) כדי שיתחמם, ומעלי ליה כאילו היתה אמו חיה. ואין הלכה כרבי יהושע: **ה שלש גרנות למעשר בהמה**. בשלשה פרקים בשנה הבהמות מתעשרות. ולשון גרנות, כתבואת גורן שהיא טבולה למעשר ואין אוכלים ממנה עד שיעשרו, כך בשלשה פרקים הללו אין אוכלים מן הבהמות ולא מוכרים מהן עד שיעשרו אותן: **פרוס הפסח**. חמשה עשר יום קודם הפסח דהיינו יום אחרון של אדר. ולשון פרוס, פלגא, חצי הזמן, ששואלין בהלכות הפסח, דתניא ושואלין (ודורשין) בהלכות הפסח קודם לפסח שלשים יום. וכן פרוס עצרת חמשה עשר יום קודם, וכן פרוס החג דהיינו יום אחרון של אלול. וקבעו הנך תלתא זמני שיהיו קובעות למעשר בהמה, כדי שיהיו בהמות מצויות לעולי רגלים, דאע"ג דתנן במתניתין שעד שלא הגיע זמן הגורן מותר למכור ולשחוט, דגורן הוא הקובע למעשר, אפילו הכי לא שחטי להו אינשי עד דמעשרין, דניחא ליה לאינש לקיומי מצוה בממוניה בדבר שאין חסר בו כלום כגון מעשר בהמה שהוא עצמו מקריב מעשר ואוכלו שלמים, ואם לא היו מעשרים בשלשה פרקים הללו, היו הרבה נמנעים למכור לפי שלא עשרו, ולא היו בהמות מצויות לעולי רגלים: **בן עזאי אומר בעשרים ותשעה באדר**. דהיינו חמשה עשר יום קודם הפסח, אלא דר' עקיבא סבר

of Sivan, and at the twenty-ninth of Av. Rabbi Eliezar and Rabbi Shimon say, At the first of Nisan, at the first of Sivan, and at the twenty-ninth of Elul. Why did they say, "At the twenty-ninth of Elul," and they did not say, the first of Tishrei [as they did for the month of Nisan]? Because it [the first of Tishrei] is a Festival [Rosh Hashanah], and tithes may not be taken on a Festival; therefore, they advanced it to

the twenty-ninth of Elul. Rabbi Meir says: On the first of Elul is the New Year for the tithing of animals. Ben Azzai says: Those born in Elul are tithed by themselves [and not with those born in Av, nor with those born in Tishrei, as there is a doubt whether the New Year for tithing is the first of Tishrei or the first of Elul].

(6) All those [animals] born from the first of Tishrei to the twenty-ninth of Elul

רבנו עובדיה מברטנורא

אדר הסמוך לניסן פעמים חסר פעמים מלא, וחמשה עשר יום קודם הפסח פעמים מתחילים בעשרים ותשעה באדר פעמים בשלשים באדר, הלכך לא קבע ליה זמן. וכן עזאי סבר, אדר הסמוך לניסן לעולם חסר, ותחלת פרוס הפסח הוי לעולם בעשרים ותשעה באדר: **באחד בסיון**. מתוך שמיעות בהמות יולדות מניסן ועד עצרת, אי מקדים ומעשר להו חמשה עשר יום קודם עצרת, כולן יהיו נאכלין קודם עצרת ולא תהא בהמה מצויה לעולי רגלים: **בעשרים ותשעה באב**. בן עזאי לטעמיה דאמר לקמן: **האלולין מתעשרין בפני עצמן**. ואין מצטרפין עם אותן שגולדו קודם אלול דשנא באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה והווי להו חדש וישן ומספקא ליה אימת הוי ראש השנה, או אלול או תשרי, הלכך לא קבע זמן גרנן של קייטי בעשרים ותשעה באלול, דלא ליתי לצרופי הנולדים באלול בהדייהו: **באחד בניסן**. סברי כרבן שמעון בן גמליאל דאמר שואלים בהלכות הפסח קודם לפסח שתי שבתות, והיינו נמי בהלכות הפסח דמעשרינן לבהמות כי היכי דליתחוזו ברגל: **באחד בסיון**. כדאמרן טעמא דבן עזאי, לפי שמיעות בהמות יולדות מניסן ועד עצרת: **ולא אמרו באחד בתשרי**. ואע"ג דהוא יום שתי שבתות: **מפני שהוא יום טוב**. חדא ועוד קאמר, חדא משום דבעי היכרא בחדש וישן, דאחד בתשרי הוא ראש השנה למעשר, ואע"ג דלא אתי לצרופי דתשרי בהדייהו דהא אכתי לא נולד שום טלה היום, ואי נולד מחוסר זמן הוא, אפילו הכי לא מעשרינן ההוא יומא משום דבעינן למיעבד היכרא בין חדש לישן דלידעו אינשי דלא ליצטרפו החדש עם הישן. ועוד, מפני שהוא יום טוב, משום סקרתא צבע אדום שצובע בו העשירי כדי שהיא ניכר, ואסור לצבוע ביום טוב: **האלולין מתעשרין בפני עצמן**. כדפרישנו לעיל דמספקא ליה אי הוי ראש השנה למעשר בהמה אחד באלול או אחד בתשרי, הלכך אין מתעשרין האלולין עם הנולדים מתשרי ואילך, משום

join together [as one herd, to require tithing]. If five [were born] before Rosh Hashanah and five [were born] after Rosh Hashanah, they do not join together [as a single herd, for the obligation of tithing]. If five [were born] before the threshing floor [i.e., the date for taking tithes] and five [were born] after the threshing floor, they join together [as one herd, thereby requiring tithes]. If so, then why was it said, “There are three threshing floors for the tithing of animals” [if all those born during the year join together anyway]? [To teach] that until the threshing floor [season] has arrived, [the untithed animals] may be sold or slaughtered; once the threshing floor [season] has arrived they may not be slaughtered [without tithing first]. But if a person slaughtered [these untithed animals], he is not culpable.

(7) How do they tithe [animals]? A person brings them into a shed, and makes a small opening for them, so that two will not be able to go out together, and he counts with a rod: “One, two, three, four, five, six, seven, eight, nine;” the tenth one that comes out, he paints with red paint, and he says: “This is [for] tithes.” If a person did not paint it with red paint, [or] if he did not count them with a rod, [or] if he counted them [while they were] lying or standing, these [animals] are tithed. If he had one hundred [animals], and he took ten [as tithes], [or if he had] ten [animals], and he took one [as tithes, without counting one, two, etc.] — this is not valid tithes. Rabbi Yose the son of Rabbi Yehudah says: This is valid

רבנו עובדיה מברטנורא

דלא לצטרפו ישן בחדש: ו כל הנולדים. הך סתמא בר' אליעזר ור' שמעון: חמשה לפני ראש השנה. אגב דבעי לתמיני חמשה לפני הגורן וחמשה לאחר הגורן מצטרפין, תנא נמי האי: לא ישחוט. שהגורן קובע למעשר מדרבנן: ואם שחט פטור. ובהמה שריא באבילה. דלא אשכחן בטבל דמעשר בהמה לא לאו ולא מיתה: ז לדיר. מקום מוקף אבנים או קנים שמכניסים בו הצאן: היה לו מאה ונטל עשרה. בלא שום מנין: או עשרה. ונטל אחד בלא מנין: אין זה מעשר. דכתיב (ויקרא כז)

באלול, הרי אלו מצטרפין. חמשה לפני ראש השנה וחמשה לאחר ראש השנה, אינן מצטרפין. חמשה לפני הגורן וחמשה לאחר הגורן, הרי אלו מצטרפין. אם כן למה נאמר שלש גרנות למעשר בהמה, שעד שלא הגיע הגורן, מתר למכור ולשחוט. הגיע הגורן, לא ישחוט. ואם שחט, פטור: ז כיצד מעשרין, כונסין לדיר ועושה להן פתח קטן כדי שלא יהיו שנים יכולין לצאת כאחת, ומונה בשבט, אחד, שנים, שלשה, ארבעה, חמשה, ששה, שבעה, שמונה, תשעה, והוצא עשירי סוקרו בסקרא ואמר הרי זה מעשר. לא סקרו בסקרא ולא מנאם בשבט, או שמנאם רבוצים, או עומדים, הרי אלו מעשרים, היה לו מאה ונטל עשרה, עשרה ונטל אחד, אין זה מעשר. רבי יוסי ברבי

tithes. If one of the counted [animals] jumped [back] into them [the as yet uncounted animals], they [all the animals in the shed] are exempt [from tithes, since those which were counted are exempt from tithes and since we are in doubt which ones had been counted they are all exempt]; [if an

animal jumped back] from the ones taken as tithes into them [the as yet uncounted animals], they all go out to pasture until they acquire defects [disqualifying them for the Temple, since any one of them may be the tithed animal], and [then] the owners may eat them in their defective state.

(8) If two [animals] went out [of the shed] together [as a pair], he [the owner] counts them, two by two [and the tenth pair are holy]. If he counted them [the first two] as one, [and then he counted them individually, i.e., the third animal he counted as, two, the fourth, three etc.] the ninth and the tenth are spoiled [since his ninth is actually tenth and the tenth by his count is actually the eleventh, and are sent out to pasture, as in the preceding Mishnah]. If [he counted them individually and] the ninth and the tenth came out [of the shed] together [as a pair], the ninth and the tenth are spoiled [since it is impossible to determine which one came out first, and are left to pasture]. If he called [counted] the ninth

רבנו עובדיה מברטנורא

העשירי יהיה קודש, ואין זה עשירי: ר' יוסי בר יהודה אומר הרי זה מעשר. דסבר רבי יוסי, כשם שתרומה גדולה ותרומת מעשר ניטלים באומד ובמחשבה, דכתיב (במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם, במחשבה היא תרומה כך מעשר ניטל באומד ובמחשבה, דמעשר, תרומה קרייה רחמנא, דכתיב (שם) כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' תרומה. ואיתקש מעשר בהמה למעשר דגן מה מעשר דגן ניטל במחשבה, אף מעשר בהמה ניטל במחשבה. ואין הלכה כר' יוסי: קפץ אחד מן המנויין. שמנה עשרה שיצאו מן הפתח ונטל העשירי ונפטרו התשעה, וקפץ אחד מן התשעה לתוך הדיר. כל אותן שבדיר פטורים אם אינו ניכר איזה הוא. דשמא זה יצא עשירי והוא אינו ראוי לכך שכבר נפטר אי נמי, כל אחד מהן ספק אם הוא מנוי כבר ונפטר, וכל ספיקא לאו בר עישורי הוא: מן המעושרים. מן העשיריים שכבר קדשו, קפץ אחד לתוך הדיר, הווי כולו ספק מעשר וירעו עד שיסתאבו, דכל זמן שהן תמימים אסור לשחטן בחוץ. ולאחר שיסתאבו יאכלו במומן לבעלים: ה הכי גרסינן יצאו שנים באחד, מונה אותן שנים שנים. מנאן אחד, תשיעי ועשירי מקולקלין. יצאו שנים כאחד זה אצל זה ברוחב הפתח ומנה אותן זוג אחד. מונה כולן שנים שנים זוג זוג, והזוג העשירי קדוש בקדושת מעשר. והוא הדין אם מנאן שלשה או ארבעה: מנאן אחד. לשנים הראשונים שיצאו מנה אחד, ולשלישי שני ולרביעי שלישי: תשיעי ועשירי מקולקלים. לפי שהתשיעי בחשבוננו הוא עשירי

[as] tenth, and [counted] the tenth [as] ninth, and [counted] the eleventh as ninth — [all] three are consecrated; the ninth may be eaten with [i.e., when it develops] a defect, the tenth is tithes, and the eleventh is offered as a peace-offering, and it [the eleventh animal] can effect a substitute [it can transfer its holiness to another animal substituted for it, see Leviticus 27:10]; the opinion of Rabbi Meir. Rabbi

לְתִשְׁעֵי עֲשִׂירֵי וְלְעֲשִׂירֵי תִשְׁעֵי וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר עֲשִׂירֵי, שְׁלֹשָׁתָן מְקֻדְשִׁין. הַתִּשְׁעֵי נֶאֱכָל בְּמוֹמוֹ, וְהָעֲשִׂירֵי מֵעֶשֶׂר, וְאֶחָד עֶשֶׂר קָרֵב שְׁלָמִים וְעוֹשָׂה תְמוּרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה עוֹשָׂה תְמוּרָה. אָמְרוּ מִשּׁוֹם רַבִּי מֵאִיר, אֵלּוּ הִיא תְמוּרָה, לֹא הִיא קָרֵב. קָרָא לְתִשְׁעֵי עֲשִׂירֵי וְלְעֲשִׂירֵי עֲשִׂירֵי וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר עֲשִׂירֵי מְקֻדָּשׁ. זֶה הַכֶּלֶל, כֹּל שֶׁלֹּא נֶעְקַר שֵׁם עֲשִׂירֵי מִמֶּנּוּ, אֵין אֶחָד עֶשֶׂר מְקֻדָּשׁ:

Yehudah says: [since it was exchanged with the tenth animal] can one substitute, be substituted [a second time]? They responded, in the name of Rabbi Meir, If it [the eleventh animal which he called the tenth] were a substitute [for the tenth], it would not be [fit to be] sacrificed [as a peace-offering either, thereby proving that the miscounted animal is holy on its own right]. If he called [counted] the ninth [as] tenth, [counted] the tenth as tenth, and [counted] the eleventh as tenth — the eleventh [animal] is not consecrated. This is the general rule: In any instance in which [the tenth] has not lost its name as tenth [i.e., there is a valid tenth], the eleventh is not consecrated [even though he counted it as the tenth].

רבנו עובדיה מברטנורא

באמת, ועשירי בחשבוננו הוא אחד עשר, ומשום הכי הוו מקולקלים וירעו עד שישתאבו. ולא דמו לקרא תשיעי ולאחד עשר עשירי דעשירי מעשר ואחד עשר קרב שלמים, דהתם נפק אחד אחד, וכי מטי עשירי וקרייה תשיעי ולאחד עשר קרא עשירי, מבריר לכולי עלמא שהתשיעי לחשבוננו הוא עשירי לבהמות, והעשירי אחד עשר, ואיהו הוא דשינה וטעה, הלכך העשירי מעשר גמור, והאחד עשר קרב שלמים מגזירת מלך, כדמפרש לקמן. אבל הכא דיצאו שנים בתחילה ביחד ולא מיבריר עשירי שהוא קורא תשיעי דלהוי עשירי, לאו מעשר גמור הוא מאליו, וכדאמר איהו נמי לא הוי, הלכך מקולקלים: **שלשתן מקודשים**. דכתיב (ויקרא כז) וכל מעשר בקר, לרבות תשיעי ואחד עשר. יכול שאני מרבה אף שמיני ושביעי, אמרת, הואיל והוא קדוש וטעותו מקודשת, מה הוא אינו קדוש אלא בסמוך לו כלומר העשירי עצמו הסמוך אצל גופו, אף טעותו אינה מקודשת אלא בסמוך לעשירי דהיינו תשיעי מלפניו ואחד עשר מאחוריו: **וכי יש תמורה עושה תמורה**. סבר רבי יהודה דהאי אחד עשר הוי תמורה, דהאי דקרייה עשירי כמאן דאמר (זו) תהא תחת העשירי דמי. ואין תמורה עושה תמורה, דכתיב (שם) והיה הוא ותמורתו יהיה קודש, ולא תמורת תמורתו: **אמרו משום ר' מאיר**. אינה תמורה אין האחד עשר תמורת העשירי. שאם היה תמורה לא היה קרב, דתמורת מעשר אינה קריבה, דכתיב (במדבר יח) לא תפדה קודש הם, הם קרבין ולא תמורתן, ובבבב כתיב, וילפינן מעשר מניה. והלכה שאין האחד עשר עושה תמורה: **כל שלא נעקר שם עשירי ממנו**. דכל היכא דקרא לעשירי עשירי, תו לא מיקדש אחד עשר במאי דקרי ליה עשירי: